

עובדות העתירה ונימוקה :

1. העותר הוא חבר כנסת אשר נבחר כחבר הכנסת השתיים-עשרה. הוא פועל על פי שליחותו ותפקידו כמתואר בעתירה זו לשם אכיפת החוק והעמדה לדין של חשודים בביצוע עבירות בטחוניות נגד המדינה ואזרחיה.

2. ביום 5.5.89 פורסמה בעתון "הארץ" ידיעה שכותרתה: "ארבעה מהשסחים מואשמים שסייעו בניסוח של כרוזי האינתיפאדה". מתוכן הידיעה עולה כי הנאשמים מואשמים בחברות ופעילות בארגון עויין ובניסוח כרוזי האינתיפאדה. באותה ידיעה מוזכרים שמותיהם של דר' סרי נוסייבה ושל רדואן אבו-עיאש כגוי שסייעו בניסוח כרוזי האינתיפאדה והעבירו כספים למימון פעולות ההתקוממות.

(העתק הידיעה המסומנת ע/1 מצ"ב ומהווה חלק בלתי נפרד מעתירה זו).

3. העותר ביקש לאמת את המידע שבידיעה הנ"ל, ואכן התברר לו כי בפועל הוגשו כתבי אישום של מדינת ישראל (ע"י התובע הצבאי) לבית המשפט הצבאי בלוד נגד שבעה תושבי אזור יהודה ושומרון הנאשמים בעבירות חמורות הקשורות בחברות בהתאגדות בלתי מותרת ובפעילות ממשית למען אותו גוף (להלן-כתבי האישום).

(העתקי עיקרי כתבי האישום המסומנים ע/2 עד ע/6 רצ"ב ומהווים חלק בלתי נפרד מהעתירה).

4. כתבי האישום מייחסים לנאשמים פעילות אקטיבית ושתוף בביצוע העבירות עם דר' סרי נוסייבה (להלן-נוסייבה) ועם רדואן אבו-עיאש (להלן-אבו-עיאש), ובכל הנוגע להם כמפורט - כתמצית - להלן :

א. עזאת מחמד שחאדה זידאן עזאוי :

פרט אישום שני :

נאשם זה נפגש עם נוסייבה ויחד תיקנו את כרוז מספר 32.

פרט אישום שלישי :

הנאשם נפגש עם נוסייבה במשרדו כדי להכין עמו את הכרוז מס' 33.

פרט אישום רביעי :

כרוז מס' 34 הכיל בתוכו נושאים שהוצעו ע"י נוסייבה.

פרט אישום חמישי :

הנאשם לקח את רשימת הנושאים עבור כרוז מס' 35 למשרדו של נוסייבה.

ב. ראדי ג'מיל ג'ראעי :

פרט אישום שני :

הנאשם שימש כאיש קשר עם נוסייבה להעברת סכומי כסף גדולים שיחולקו כאיזור יהודה ושומרון וישמשו למימון פעולות האינתיפאדה.

נוסייבה מסר לנאשם סכומי כסף בסכום מצטבר של 220,000 דולר למטרות הנ"ל.

ג. פאהד חוסיין אחמד אלחג'

פרט אישום שני :

הנאשם העביר אגרת ו- 3,000 דינר מנוסייבה לנציג ארגון "פתח".

נוסייבה מסר לנאשם מעטפה שהכילה 100,000 דינר לשם העברחה לנציגי הארגון העויין.

הנאשם העביר לנוסייבה אגרת מנציג ארגון "פתח" וקיבל ממנו מעטפה שהכילה 80,000 דינר לשם המשך פעילותו העויינת של הנציג הנ"ל.

ד. בשארה סמעאן חורי :

פרט אישום שני :

הנאשם ניסח יחד עם אבו-עיאש ואחרים כרוזים מס' 30 ו- 31 של הנהגת ההתקוממות ביהודה שומרון ועזה ודאגו להפצתם.

ה. חסן חליל אבראזים עבד אללה :

פרט אישום ראשון :

אבו-עיאש הציע לנאשם לשמש בתור נציג ארגון ה"פתח" ב"מפקדה הלאומית המאוחדת".

פרט אישום שני :

הנאשם נעזר בניסוח הכרוזים בעצות שקיבל מאבו-עיאש.

ו. עדנאן עבד אלרחמו אלקאדר שלאדה :

פרט אישום שני :

הנאשם חיבר יחד עם אבו-עיאש ואחרים את כרוזים מס' 30 ו- 31 של הנהגת ההתקוממות ודאגו להפצתם.

ז. למען הדיוק יש להוסיף כי הוגש כתב אישום גם נגד חמזה צמאדי, הנאשם בקיום הקשר בין נוסייבה לבין אבו-טארק (איש הפתח הבכיר באירופה) וכמו כן נאשם בניסוח כרוז מס' 28 יחד עם נוסייבה. מידע זה פורסם כעתון אך כתב האישום נגדו אינו מצוי ברשותו של העותר.

מן הראוי להדגיש כי הכרוזים הנדונים, שנוסייבה ואבו-עיאש מעורבים בניסוחם ובהפצתם, קראו לחושבי יהודה שומרון ועזה להסלים את המאבק וההתנגדות בלודי אבנים ובקבוקי תבערה, מלחמת סכינים והצתת מוסדות הממשל הישראלי. בכרוזים הובעה הערכה לחוליות ההלט וכאח קריאה להגביר את המאבק נגד השלטונות ולהתקיף את הועדות הממונות ואת העובדים במנהל האזרחי.

עוד קראו כרוזים אלה לפגוע במשתפי פעולה, כחיילי צה"ל ובמתנחלים הציונים - וכן למגר את שלטון מדינת ישראל בירושלים.

כרוזים אלה לא נפלו על אזנים עולות וגרמו במישרין לרצח, הרג, מעשי אלימות, הצתות ופגיעות ברכוש, שכולנו עדים להם מדי יום ביום.

Hand

2

5

Not attached

6. א. לנוכח הראיות המבוססות בכתבי האישום נגד נוסייבה ואבו-עיאש, ביקש העותר לודא שאכן מוכילי האלימות לא ימלטו מאימת הדין, והוא פנה למשיב מס' 1 (שר המשטרה) בשאלתה בעל פה מס' 104 (בישיבת מליאת הכנסת מיום 24.5.89) בקשר למעורבותו המדויקת של נוסייבה בעבירות הנזכרות ולהעמדתו לדין.

להלן נוסח השאלתה :

"צחי הנגבי (הליכוד) :

כבוד שר המשטרה. בכתב-אישום שהוגש לבית המשפט הצבאי בלוד כנגד פעילי האינתיפאדה, מתואר ד"ר נוסייבה כמי שהיה מעורב ישירות בהעברת כספים מארגוני החבלה לגורמים ביהודה ושומרון, לשם מימון פעולות האינתיפאדה, וכן כמי שסייע בניסוח כרוזי ההתקוממות מס' 32, 33 ו-35.

אודה לשר אם ישיבני :

1. מה היתה מעורבותו המדויקת של ד"ר סרי נוסייבה בפרשה זו ?

2. מדוע לא הועמד ד"ר סרי נוסייבה לדין אם מצויות בידו המשטרה ראיות לכאורה באשר למעורבותו בפרשה הנדונה ?

3. האם נשקל להורות על חקירת ד"ר נוסייבה והעמדתו לדין ?

המשיב 1 אישר את מעורבותו הישירה של נוסייבה כמתואר בכתבי האישום ועל שאלתה זו השיב לעותר במילים אלה : (הציטוט במלואו בשל חשיבות הדברים).

"שר המשטרה ח' בר לב :

אדוני היושב ראש, כנסת נכבדה, לשאלה ראשונה - אכן כדברי השואל. ד"ר סרי נוסייבה נחשב (צ"ל נחשד - ע.א.) במעורבות ישירה בהעברת כספים מארגוני המחבלים לגורמים ביהודה ושומרון לשם מימון פעולות האינתיפאדה וכן כמי שסייע בניסוח כרוזי ההתקוממות מס' 32, 33 ו-35.

לשאלה השניה - משטרת ישראל איננה הכתובת לשאלה מדוע לא הועמד ד"ר נוסייבה לדין. המשטרה איננה מעמידה לדין על עבירות מעין אלו. המשטרה חוקרת ומעבירה את תיק החקירה לפרקליטות, ובמקרה זה לפרקליטות הצבאית. כך נהגה המשטרה גם במקרה זה.

לשאלה 3 - אין מקום לשאלה. המשטרה והמשטרה הצבאית אינן מעמידות לדין. ההחלטה היא של הפרקליטות, במקרה זה של הפרקליטות הצבאית.

ב. העותר המשיך ושאל שוב ושוב את המשיב 1 האם נוסייבה נחקר על ידי משטרת ישראל, ועל כך ענה המשיב 1 :

"הלא כבר בחשובה הראשונה עניתי לך: נחקר, תיק החקירה הועבר לפרקליטות הצבאית, בדיוק כמו הרב לוינגר - נחקר, במקרה זה התיק הועבר לפרקליטות המדינה" (עמ' 15).

(העתק פרוטוקול הכנסת המסומן ע/7 רצ"ב ומהווה חלק בלתי נפרד מהעתירה).

7/8

7. הואיל ובתשובה לשאלתה של העותר השיב המשיב 1 כי נוסייבה נחקר והתיק הועבר לפרקליטות הצבאית, פנה העותר במכתב מיום 29.5.89 למשיב 3 (שר הבטחון), מחה בפניו שמנהיג בכיר של האינתיפאדה מהלך חופשי בשעה שכל התוכחות הדרושות להרשעתו כבר קיימות ומצויות, וביקש להורות על הגשת כתב אישום נגד נוסייבה.

(העתק המכתב מסומן ע/8 רצ"ב ומהווה חלק בלתי נפרד מהעתירה).

1157
8/r

8. א. הואיל ובאותה עת פורסם באמצעי התקשורת כאילו ראש הממשלה הוא שהנחה את רשויות החוק והרטרון להמניע ומעצרים של נוסייבה ואבו-עיאש, פנה העותר לראש הממשלה ביום 1.6.89 בשאלתה מס' 739, ושאל לאמיתות הפרסום הנ"ל.

ב. תשובת ראש הממשלה לשאלתה הנדונה (באמצעות השר רוני מילוא) היתה שלילית, דהיינו: ראש הממשלה לא הורה שלא לעצור את השניים הנ"ל.

(העתק השאלתה מס' 739 מיום 1.6.89 ותשובת ראש הממשלה מיום 17.7.89 המסומנים ע/9 רצ"ב ומהווים חלק בלתי נפרד מהעתירה).

9/r

9. בינתיים, קיבל העותר תשובה לפנייתו למשיב 3 (ע/8) ושר הבטחון (המשיב 3) עונה כי מאחר ונוסייבה הוא תושב מזרח ירושלים הטיפול אינו בידי מערכת הבטחון.

8/r

(העתק המכתב מיום 19.6.89 מסומן ע/10 מצ"ב ומהווה חלק בלתי נפרד מהעתירה).

10/r

10. במצב ענינים זה, החל לחוש העותר כי משחקים עמו כבמטוטלח: המשיב 1 קובע כי נוסייבה נחקר והתיק הועבר לפרקליטות הצבאית, ואילו המשיב 3 מתחשש לכך ומודיע שהטיפול אינו בידי מערכת הבטחון, משמע שתיק החקירה כלל לא הועבר לפרקליטות הצבאית.

בשל הסתירה לכאורה שבדברי שני השרים הככירים בממשלה המופקדים על הבטחון ואכיפת הסדר והחוק, החליט העותר לפנות לשר המשפטים ולמשיב מס' 2 (היועץ המשפטי לממשלה). במכתבו מיום 26.6.89 הוא פירט את התשובות הסותרות שקיבל וביקש לברר מדוע אינם מפעילים סמכותם בקשר לנוסייבה ואם צודק המשיב 3 בתשובתו; מי מוסמך להחליט על העמדתו של נוסייבה ושל אבו-עיאש לדין.

(העתק המכתב מסומן ע/10א מצ"ב ומהווה חלק בלתי נפרד מהעתירה).

10/r

11. העותר ציפה כי בעקבות פניה זו למי שמופקד על התביעה הכללית יתפזר "ערפל הסמכויות", שלא נעדר מהתחמקויות, אך "ערפל" זה נעשה סמיך מתשובה לתשובה, ואלו המשיכו להגיע כדלהלן:

א. ביום 25.7.89 השיב שר המשפטים לשאלה של העותר בישיבה של ועדת החוקה, חוק ומשפט, בה חבר העותר, כי נוסייבה לא נחקר והפרקליטות לא קיבלה תיק נגדו.

(העתק התשובה מסומן ע/11 מצ"ב ומהווה חלק בלתי נפרד מהעתירה).

11/r

ב. במכתב מיום 30.7.89 משיבה עוזרת שר המשפטים לעותר כי לשר המשפטים אין סמכות בענין העמדה לדין ואין בכוחנתו להשיב לשאלות שהעלה העותר במכתבו.

(העתק המכתב מסומן ע/12 מצ"ב ומהווה חלק בלתי נפרד מהעתירה).

12/r

ג. כעבור ימים אחדים, נתקבלה תשובתו (מיום 30.7.89) של המשיב 2, בה הוא מציין:

"הסמכות להורות על העמדה לדין בעבירות נגד ביטחון המדינה נתונה בדרך כלל לתביעה הצבאית והן לתביעה האזרחית. הגשת כתב אישום בעבירות מסוימות מצריכה אישור היועץ המשפטי לממשלה, ושתי המערכות פועלות בתיאום כמחייב מהעניין".

בקשר לתיק החקירה נדוּש העותר להיווכח כי תיק כזה לא הועבר לתביעה הצבאית או האזרחית, כמצוין בתשובתו של המשיב 2, כדלהלן:

"נמסר לי כי בענין הנדון לא הגיע תיק חקירה נגד ד"ר סרי נוסייבה ונגד רדואן אבו-עייש לטיפול התביעה הצבאית או האזרחית, ולא קם, איפוא, הצורך להחליט בשאלת העמדתם לדין".

בצד דברים ברורים ונחרצים אלה הרומזים על העדר תיק חקירה מציין המשיב 2, בשני קטעים אחרים בתשובתו, שאין בידו למסור פרטים אודות החקירות ומבקש לקבל בהבנה שאין בידו למסור פרטים נוספים.

לעותר כבר לא ברור מדוע נבצר מאותו משיב למסור פרטים על חקירה בשעה שהועלה ספק בקיומה...

(העתק מכתבו של המשיב 2, המסומן ע/13 מצ"ב ומהווה חלק בלתי נפרד מהעתירה).

13/8

12. בינתיים ענינו של נוסייבה לא ירד משולחנה של הכנסת. בישיבת המליאה מיום 2.8.89 ציטטה ח"כ גאולה כהן את דבריו של המשיב 1 בדבר חקירת נוסייבה והעברת תיקו לפרקליטות הצבאית, ועל כך השיב המשיב 3:

"סרי נוסייבה לא נחקר, לא נפתח תיק נגדו ולא הועבר תיק שלו".

ח"כ גאולה כהן ממשיכה ומקשה - מדוע טרם נחקר, והמשיב 3 עונה:

"תשאלי את מי שמופקד על זה".

(העתק פרוטוקול הכנסת הנ"ל המסומן ע/14 מצ"ב ומהווה חלק בלתי נפרד מהעתירה).

14/8

13. לנוכח התשובות השונות לא נותר לעותר אלא לפנות שוב למשיב 1 ולבקשו תשובות אמיתיות, ברורות ומדויקות למתרחש.

(העתק המכתב מיום 21.8.89 המסומן ע/15 מצ"ב ומהווה חלק בלתי נפרד מהעתירה).

15/8

14. א. בנוסף לכך, פנה העותר למשיב 3 בציינו בפניו כי היות נוסייבה תושב מזרח ירושלים אינה שומטת את סמכותו החוקית, שהרי מערכת הביטחון מעורבת בפעולות בטחוניות במזרח ירושלים כמו במעצרו המינהלי של פיוצל אל חוסייני. מכל מקום, הוסיף העותר, אבו-עיאש אינו תושב מזרח ירושלים אלא תושב רמאללה, וממילא נמצא בתחום סמכותו, גם לשלטתו של המשיב 3.

(העתק המכתב מיום 22.8.89 המסומן ע/16 מצ"ב ומהווה חלק בלתי נפרד מהעתירה).

16/8

ב. במכתבו של המשיב 3 מיום 14.9.89 לעותר הוא נמנע מלהתייחס לגוף טענותיו והסתפק בכך שתשובת המשיב 2 (בע/13) מקובלת עליו ואין לו מה להוסיף עליה.

13 / r
17 / r

(העתק המכתב המסומן ע/17 מצ"ב ומהווה חלק בלתי נפרד מהעתירה).

15. למטוטלת זו נתווסף נופך נוסף; המשיב 1 משיב לעותר ביום 6.9.89 ומציין כי סעה בתשובה לשאלתה מס' 104 (ע/7) ובעבירות בטחון המשטרה פועלת לפי החלטת השב"כ.

7 / r

בשל חשיבות התשובה נצטט את הקטעים הרלבנטיים:

"לצערך, חלה טעות בתשובתי לשאלתך הנוספת בהמשך לשאלתה בע"פ מס' 104.

בעקבות מכתבך מה- 21 באוגוסט בדקתי הנושא ומתברר כי בעבירות בטחון השב"כ הוא הגורם המוביל. השב"כ הוא החושף את עבירת הבטחון ולפי החלטתו פותחת משטרת ישראל בחקירה.

האם השב"כ הוא הגורם המוביל?
הוא החושף את עבירת הבטחון?
הוא החושף את עבירת הבטחון?

במהלך החקירה עלה כי ד"ר נוסיבה חשוד במעורבות ישירה בהעברת כספים לגורמים עויינים. אולם, השב"כ שהיה מודע לחשד זה, לא ביקש את המשטרה לחקור את ד"ר נוסיבה.

כן גם הפרקליטות הצבאית לא ביקשה השלמת החקירה חרף העובדה שהחשדות נגד ד"ר נוסיבה היו מצויות בתיק".

(העתק המכתב המסומן ע/18 מצ"ב ומהווה חלק בלתי נפרד מהעתירה).

18 / r

16. לסיכום, יוצא, איפוא, שהעותר נענה מהגורמים המופקדים על הבטחון והחוק, במגוון רחב של תשובות שונות וסותרות, שקיצורן כדלקמן:

שר המשטרה (המשיב 1)

נוסיבה נחקר. התיק בפרקליטות הצבאית (ע/7).

7 / r

שר הבטחון (המשיב 3)

הטיפול אינו במערכת הבטחון (ע/10).

10 / r

שר המשפטים

נוסיבה לא נחקר, פרקליטות לא קיבלה תיק (ע/11).

11 / r

יועץ משפטי לממשלה (משיב 2)

הסמכות בידי התביעה הצבאית והאזרחית, אך לא הובא תיק חקירה (ע/13).

13 / r

שר הבטחון (המשיב 3)

אין חקירה ואין תיק (ע/14).

14 / r

שר הבטחון (המשיב 3)

לא הובא תיק חקירה, הסמכות בידי התביעה הצבאית והאזרחית. (סומך ידיו על תשובת היועץ המשפטי לממשלה) (ע/17).

17 / r

שר המשטרה (המשיב 1)

סליחה, טעיתי... אין חקירה (ע/18).

18 / r

17. דומה שאין צריך לחזור ולהזכיר כי כל התשובות שנמסרו לעיל ניתנו תוך שכולם מודעים היטב למעורבותם הישירה של נוסייבה ואבו-עיאש בעבירות חמורות נגד המדינה ואזרחיה.

הסיעון המשפטי

18. אופן הטיפול וההתייחסות של המשיבים הנזכרים לפניית העותר - תוך שכל אחד מהם מרחיק את "הכדור" למגרש השכן - מלמדים על אוזלת יד ומחדלים חמורים במילוי החובות המוטלות עליהם מכח הדין. שעה ש"חילולי האינתיפאדה" נעצרים ומובלים למשפט, מהלכים "מפקדי האינתיפאדה" חופשיים ללא מורא ופחד ומבלי שיהיו עליהם מרותו ומוראו של החוק.

התוצאה האבסורדית ממצב זה היא שבעיצומה של ההתמודדות היום-יומית עם "רעולי הפנים" מוקנית לשולחיהם "גלויי הפנים" חסינות חסרת פשר.

19. מן העובדות המתוארות בעתירה זו מתקבל הרושם כי המשיבים חוששים או שמא מתיראים מחקירת נוסייבה ואבו-עיאש ובודאי מהעמדתם לדין, וזאת מטעמים נסתרים ופסולים, ובכך יוצרים אפלייה פסולה.

20. העותר אינו מוציא מכלל אפשרות שהתשובות השונות והסותרות שקיבל מאת המשיבים, לרבות "טעותו" של המשיב 1, נעדרים תום לב ונעשו כדי ל"הניח את דעתו" של העותר על מנת שיירפה מהם.

21. העותר טוען כי המשיב מס' 1 ממונה על ביצוע פקודת המשטרה (נוסח חדש) תשל"א-1971, הקובעת בין השאר בסעיף 3 לאמור:

"משטרת ישראל תעסוק במניעת עבירות ובגילויין, בתפיסת עבריינים ובתביעתם לדין, בשמירתם הבטוחה של אסירים... ובקיום הסדר הציבורי ובטחון הנפש והרכוש".

סמכותו של המשיב 1 לפתוח בחקירה אינה תלויה בסוג העבירה (בטחונית או אחרת) ואין הוא רשאי לשים מחסום לחקירה עד להסרתו ע"י השב"כ, בין השאר, משום שסעיף 59 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב-1982 קובע כי:

"נודע למשטרה על ביצוע עבירה, אם על פי תלונה ואם בכל דרך אחרת, תפתח בחקירה..."

(ההדגשות שלנו)

22. א. לאחר ביצוע חקירה ע"י המשטרה כאמור, מועבר חומר החקירה למשיב 2 ו/או למי שהואצלה לו הסמכות והוא רשאי להעמיד אותו אדם לדין (סעיפים 12, 60 ו-62 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב-1982).

ב. המחוקק היה ער לקיומו של הצורך להמשיך או להשלים את החקירה ועל כן הוקנתה למשיב 2 הסמכות המפורטת בסעיף 61 לחוק סדר הדין הפלילי הנ"ל:

"... רשאי היועץ המשפטי לממשלה... להורות למשטרה להוסיף לחקור, אם מצא שיש צורך בכך לשם החלטה בדבר העמדה לדין או לשם ניהול יעיל של המשפט".

(ההדגשות שלנו)

18/8

ג. כהיות המשיב 2 ממונה על התביעה הכללית היה עליו להעמיד את נוסייבה ו/או את אבו-עיאש לדין או להורות למטרה להמשיך ולחקור, כמתחייב מתשובתו האחרונה של המשיב 1 (ע/18).

ד. הוא הדין עם המשיבים 3 ו-4. בהיותם מופקדים על מערכות החוק הצבאי ואכיפתו היה עליהם להורות על חקירה ו/או השלמת חקירה וכן על העמדת החשודים לדין, בין אם המדובר בעבירה "בטחונית" או "סתם פלילית", ועל אחת כמה וכמה כאשר אבו-עיאש הוא תושב ומאללה, מה עוד שחלק מן העבירות עצמן בוצע גם במזרח ירושלים.

ה. למרות שבכתבי האישום, שהוגשו על ידי הקודמו של הפרקליט הצבאי הראשי (המשיב 4), צוינה במפורש מעורבותם הברורה של נוסייבה ואבו-עיאש בעבירות חמורות המתוארות בכתבי האישום דלעיל, לא פעל המשיב 4 לשם העמדת שני אלה לדין או לשם חקירה ו/או השלמתה, ככל הדרוש.

~
~

ו. מתיאור העבירות בכתבי האישום עולה לכאורה שהראיות הקיימות נגד הנאשמים שם ייחסו לנוסייבה ואבו-עיאש שותפות ואפילו חלק מכריע בכיצוע העבירות ואין שום הגיון, וכודאי אין נימוק סביר, מדוע קוימה חקירה והוגשו כתבי אישום נגד העבריינים הזוטרים ואילו נוסייבה ואבו-עיאש, שלפי התיאור בכתבי האישום נטלו חלק מרכזי בעבירות, לא נחקרו ו/או לא הועמדו לדין.

23. שלטון החוק ואכיפת הסדר והדין ואיסור ההפליה אינם מתיישבים עם התנהגות המשיבים, המודעים היטב לכיצוע עבירות ומתעלמים במודע מקיומן.

בין אם המדובר בהימנעות משימוש בסמכות חוקית או בהתחמקות מביצועה על ידי הטלתה על הגוף האחר, הרג המשיבים חוטאים לסמכותם ומעמדם וזהו אחד מסוגי העניינים שאין לעותר תרופה אחרת אלא בהתערבותו של בית משפט נכבד זה.

העותר מימש כל דרך אפשרית - במליאת הכנסת, בוועדת חוקה, חוק ומשפט, בפניות חוזרות ונשנות בכתב ובע"פ אל שרי הממשלה, בשאילתות ובפניות למשיב 3 - כדי שהמשיבים יפעלו כמתחייב מכח סמכותם, אך כמתואר בעתירה הוא שימש כ"כדור טנים שולחן" במשחק רב-שרים-ומשתתפים.

לד עב 18
4. ad 18

24. לדידו של העותר עבירה טעונה חקירה ועל העכריין לעמוד לדין ואין נפקא מינא מי ינהל את החקירה ומי יגיש את האישום לכשיתעורר הצורך בהגשת אישומים. אם אין היישיבים 1 ו-3 מסוגלים לחלק את הסמכות ביניהם, יתכבד נא המשיב 2 כדי "לעשות סדר" וינחה את המשיבים כל אחד בתחומו.

הימנעות המשיבים מלפעול לקידום החקירה כאמור, ועל אחת כמה וכמה לנוכח ראיות גלויות על קיומן של העבירות, יש בה כדי לקפח את העותר ויתר הציבור הרחב, לפגוע בכטחון הציבור וחילולי צה"ל ולעשות את החוק במדינה לפלסתר.

אשר על כן, מתבקש בית המשפט הנכבד ליתן צו על תנאי כמבוקש וכבוא המועד לעשותו מוחלט, תוך הטלת הוצאות ושכ"ט עו"ד על המשיבים.

עמיר אברהמי, עו"ד
העותר
ב"כ